

A halálról jót vagy semmit!

A mai világ, akárhogy is nézem, elvesztette a halállal való kapcsolatát: persze valahol mélyen tisztában vagyunk a létezésével, egyszer-kétszer meg is tapasztaljuk, és akkor nagyon fáj (erre még később kitérek), de ennyi.

Igen, tudom, megint lelketlenül beszélek, de akkor megint nem érti a kedves olvasó, mire akarok kilyukadni. Olyan esetekben, amikor valami rendkívül ritkán, szinte soha nem ér minket egy érzés/inger, akkor elfelejtjük milyen, és furcsa, nem helyénvaló módon reagálunk - akár valami kellemetlen meglepetésre. Azonban olyan dolgokra, amik nap mint nap érnek minket képesek vagyunk elfogadható módon reagálni.

Ezzel azt szeretném mondani, hogy a mai (városi, én is az vagyok, a többről ezen okból nem tudok nyilatkozni) ember egyszerűen elfelejtette, hogy a mi az a halál.

Mindenhol az öregedés lassításáról, megállításáról hallani, a halálokat pedig a lehető leghamarabb eltűntetik a sajtóból, vagy legalábbis mint rettenetet mutatják be.

Azonban van egy nagyon fontos dolog a halállal kapcsolatban: jelenlegi tudásunk szerint mindenképpen be fog következni. Tehát az természetesebb része az életnek, mint bármi más, talán még az evésnél és a szaporodásnál is - hiszen ez egészen biztosan bekövetkezik.

Mégis, amit ma hallok, ha hallok egyáltalán a halálról, hogy milyen szörnyű elveszteni valakit, és mennyire fáj. Itt volt például a pápa halála. Egyszer régen hallottam valakitől, hogy egy ismerőse járt egy nagyon öreg elhunyt apáca temetésén - azonban meglepetésére siratás helyett szinte örömkönyveket talált, hiszen az apáca egész életében a jegyese volt a hitének, amihez most végre meg is tért - és ezt nem siratni kell, hanem örülni annak, hogy az apáca végre boldog lehet.

Azonban a pápát mindenki siratta. Senki sem örült, hogy egyrészt végre megszabadult a fájdalmaitól, másrészt feljutott a mennybe, pedig elméletileg ezt tanítja a keresztény hitvilág. Nem tudom, miért nem tanítják meg a halál megfelelő elviselését az embereknek. Magyarország a többiekén felül képtelen gyászolni. Bár nem szeretem Amerikát, de elismerem, hogy a holtakhoz és a halálhoz való hozzáállásuk sokkal szebb, mint a mienk. Hogy csak egy példát mondjak: a halotti toron nálunk úgy lézengenek az emberek, mindenki kényelmetlenül érzi magát, és nem alig esik szó a halotról. Egy amerikai halotti tor ezzel szemben magáról a halotról szól: képek, videók és beszélgetések az elhunyról. Hogy legyen mire emlékezni. Manapság, amikor vannak fényképek, felvételek, még mindig képtelenek vagyunk elfogadni a halált, pedig már nem is csak a fejünkből kell emlékezni az illetőre.

Hogy ennek mi lehet az oka, jó kérdés. Talán számít az, hogy a közvetlen halál fenyegetése évtizedekkel ezelőtt kiveszett, hogy valahogy tabuvá vált (mint jó pár évszázadon keresztül a szexualitás) a halálról beszélni.

Még a mondásaink is ellene vannak a halott-kultusznak, "halotról jót vagy semmit". Miért? Ha visszajönne kísérteni, és attól tartanának, akkor rendben van, de manapság ebben sem hisznek igazán. Akkor mégis miért tiszteletlenség kimondani, ha a halott egy fősvény uzorás volt, akit mindenki szemétnek tartott? Talán a hit-nélküliség az oka. A kereszténység hanyatlik, és ennek oka talán a dogmák túlzott hajtogatásában, talán a merevségben, talán magukban az emberekben rejlik, nem tudom. A buddhizmus terjedése jó vicc (mármint nem a vallás maga, félre ne értsen valaki, tisztelem a vallásokat), főleg amikor egy európai mélyen átérzi, holott sosem járt azokon a helyeken, amik ezt a vallást kialakították, sosem érezte a hegyeket Tibetben, és sosem látott valódi buddhista szerzetest.

Hit nélkül félünk a haláltól, mert nemhogy válasz, de még csak útmutatás sem áll a rendelkezésünkre. És ettől kezdve, mint a félelmekről általában, hirtelen tabu lesz beszélni róla.

(Az utolsó mondat azonban felvet egy érdekes kérdést a szexualitással kapcsolatban, de erre majd a legközelebbi írásommal kitérek.)

Created by Peter Molnar <mail@petermolnar.net>, published at 2005-04-18 18:30 UTC, last modified at 2021-05-11 11:49 UTC, to canonical URL <https://petermolnar.net/journal/a-halalrol-jot-vagy-semmit/>, licensed under CC-BY-4.0.